

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžp/19/2012
Identifikačné číslo spisu:	1010200705
Dátum vydania rozhodnutia:	31.07.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Kováčová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1010200705.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. v právnej veci žalobcu: JURKI-HAYTON, s.r.o., IČO: 31 332 251, so sídlom v Bratislave, Prístavná 2, zastúpeného advokátkou JUDr. Martou Michalkovou, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 3, proti žalovanému: Slovenská inšpekcia životného prostredia, so sídlom v Bratislave, Karloveská 2, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. 2395000909/10092-41731/Šte zo dňa 12. januára 2010, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S/130/2010-66 zo dňa 27. apríla 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky m e n í rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S/130/2010-66 zo dňa 27. apríla 2012 tak, že rozhodnutie žalovaného č. 2395000909/10092-41731/Šte zo dňa 12. januára 2010 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 531,04 €, z toho trovy právneho zastúpenia vo výške 465,04 € a ďalšie trovy vo výške 66 €, k rukám jeho právnej zástupkyne v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom č. k. 4S/130/2010-66 zo dňa 27. apríla 2012 podľa ustanovenia § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zamietol žalobu žalobcu proti rozhodnutiu žalovaného č. 2395000909/10092-41731/Šte zo dňa 12. januára 2010, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu Slovenskej inšpekcie životného prostredia, Inšpektorátu životného prostredia Košice (ďalej aj len prvostupňový správny orgán) č. 2395401809/5407-32078/Rich zo dňa 7. októbra 2009, ktorým bola žalobcovi uložená pokuta 3000 € za porušenie § 19 ods. 1 písm. c/ zákona č. 478/2002 Z. z. o ochrane ovzdušia a ktorým sa dopĺňa zákon č. 401/1998 Z. z. o poplatkoch za znečisťovanie ovzdušia v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia žalovaného (ďalej len „zákon č. 478/2002 Z. z."), tým že v termíne do 1. januára 2008 nevykonával opatrenia na odsávanie a recirkuláciu pár benzínu unikajúcu z nádrží motorových vozidiel pri ich plnení v súlade s technickými požiadavkami a všeobecnými podmienkami prevádzkovania podľa vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 704/2002 Z. z., ktorou sa ustanovujú

technické požiadavky a všeobecné podmienky prevádzkovania zariadení používaných na skladovanie, plnenie a prepravu benzínu v znení účinnom do 31. mája 2010 (ďalej len „vyhláška č. 704/2002 Z. z.“), čím nedodrжал všeobecné podmienky prevádzkovania.

Krajský súd v odôvodnení uviedol, že predmetom preskúmania bola výhrada žalobcu ohľadom vydania napadnutého rozhodnutia žalovaného po uplynutí subjektívnej lehoty odo dňa zistenia porušenia povinností. Z protokolu č. 138/2008 zo dňa 23. decembra 2008 vyplýva, že inšpektori SOI vykonali dňa 12. novembra 2008 kontrolu v prevádzke žalobcu: čerpacia stanica PHM Sabinov pre účely posúdenia súladu jeho prevádzkových zariadení s vyhláškou č. 704/2002 Z. z. Na základe zistení z kontroly prvostupňový správny orgán dňa 5. júna 2009 vydal rozhodnutie č. 2395401009/5407-18365/Rich, ktorým žalobcovi uložil pokutu 3000 €. Žalovaný rozhodnutím č. 2395000509/7364-23667/Heg zo dňa 16. júla 2009 prvostupňové rozhodnutie zrušil a vec vrátil prvostupňovému správne mu orgánu na ďalšie konanie. Následne prvostupňový správny orgán, po doplnenom dokazovaní, vydal rozhodnutie č. 2395401809/5407-32078/Rich zo dňa 7. októbra 2009, ktorým opätovne rozhodol o uložení pokuty 3000 €; žalovaný prvostupňové rozhodnutie potvrdil napadnutým rozhodnutím, ktoré je predmetom tohto súdneho prieskumu. Ako definitívny podklad pre opakované prvostupňové rozhodnutie, a teda zistenie porušenia povinností, bola akceptovaná zápisnica z ústneho pojednávania s pracovníkmi MsÚ Sabinov č. 3338-3803/53/2009/Imr., ktorá bola podpísaná 3. februára 2009. Krajský súd konštatoval, že žalovaný zistil protiprávne konanie žalobcu najneskôr 3. februára 2009 a prvostupňové rozhodnutie vydal 7. októbra 2009, t.j. v zákonnej jednoročnej lehote. Zákonnú jednoročnú lehotu by žalovaný stihol aj v prípade, keby začala plynúť od dátumu ukončenia kontroly, t.j. od 28. novembra 2009. Krajský súd nesúhlasil s názorom žalobcu ohľadom výkladu ustanovenia § 38 ods. 13 zákona č. 478/2002 Z. z., podľa ktorého mal zákonodarca na mysli vydanie konečného právoplatného rozhodnutia vo veci. Krajský súd uviedol, že ak by zákonodarca mal takýto úmysel, bol by ho do citovanej normy uviedol. V nej sa ale uvádza, že „že úrad životného prostredia, inšpekcia a obec uloží pokutu do jedného roka odo dňa, keď zistila porušenie povinností, najneskôr do troch rokov odo dňa, keď k porušeniu povinností došlo.“

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhol rozsudok krajského súdu zmeniť, rozhodnutie žalovaného a prvostupňového správneho orgánu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Namietal, že krajský súd bližšie neodôvodnil, v čom vidí porušenie ustanovenia § 19 ods. 1 písm. m/ zákona č. 478/2002 Z. z. V správnom konaní žalobca predložil doklad vydaný mestom Sabinov, že čerpacia stanica JURKI Sabinov sa nachádza mimo zastavanej časti obce a priemyselného areálu, t.j. v súlade so zákonom č. 478/2002 Z. z. splnil všetky podmienky na prevádzkovanie výdajného stoja na benzín bez rekuperácie 2. stupňa. Žalobca ďalej namietal, že z podkladov inšpektorátu jednoznačne vyplýva, že správny orgán prvého stupňa už dňa 12. novembra 2008 pri kontrole zistil porušenie vyhlášky č. 704/2002 Z. z. Žalobca zastáva názor, že uloženie pokuty je právoplatné rozhodnutie vo veci. Rozhodnutie bez toho, aby bolo právoplatné, nie je možné považovať za uloženie pokuty. Žalobca tiež namietal, že krajský súd nesprávne posúdil deň začatia počítania premŕčacej doby, ako aj nesprávne hmotnoprávne posúdenie otázky dokedy mala byť pokuta uložená. Náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnil.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol odvolanie zamietnuť ako nedôvodné. Poukázal na to, že žalobcom predložený doklad vydaný mestom Sabinov, že čerpacia stanica JURKI Sabinov sa nachádza mimo zastavanej časti obce a priemyselného areálu, bol len fotokópiou nespĺňajúcou náležitosti úradného dokumentu, a preto ho nie je možné považovať za dôkaz v správnom konaní. Na druhej strane, žalovaný poukázal na potvrdenie MsÚ Sabinov, odboru výstavby, č. 2008/OV/EM z 2. decembra 2008, podľa ktorého sa čerpacia stanica žalobcu nachádza v priemyselnej zóne mesta. Žalobca prevádzkoval čerpaciu stanicu bez nainštalovania recirkulácie pár benzínu vystupujúcich z nádrže motorového vozidla a ich privedenia do skladovej nádrže, čím bola naplnená skutková podstata správneho deliktu. Žalobca mal už od 1. januára 2008 v zmysle § 19 ods. 1 písm. m/ zákona č. 478/2002 Z. z. a § 7 ods. 1 vyhlášky č. 704/2002 Z. z. prevádzkovať čerpaciu stanicu s nainštalovaným systémom. V súvislosti so začiatkom počítania doby na uloženie sankcia za správny delikt podľa § 38 ods. 13 zákona č. 478/2002 Z. z. žalovaný uviedol, že počas kontroly dňa 28. novembra 2008 bolo zistené, že žalobca nevykonával opatrenia na odsávanie pár benzínu unikajúcich pri

čerpaní benzínu do motorových vozidiel. Na to, aby uvedené konanie žalobcu bolo možné definovať ako porušenie zákona, muselo byť zrejmé umiestnenie čerpacej stanice. Uvedená skutočnosť bola zrejmá až z ústneho pojednávania na Mestskom úrade Sabinov dňa 3. februára 2009 (zápisnica č. 3338-3803/53/2009/Imr), kedy sa potvrdilo, že čerpacia stanica je umiestnená v priemyselnej zóne mesta. Preto k zisteniu porušenia povinnosti vyplývajúcej zo zákona č. 478/2002 Z. z. došlo až podpísaním uvedenej zápisnice. Podľa názoru žalovaného až od tohto dňa možno počítať jednoročnú lehotu podľa § 38 ods. 13 zákona č. 478/2002 Z. z. na uloženie sankcie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu v rozsahu napadnutom v odvolaní (§ 212 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku), a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil, s tým, že termín verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na jeho internetovej stránke www.nsud.sk (§ 156 ods. 1, ods. 3 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku).

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu súdneho spisu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného č. 10/2009, 18/2009, zistil, že inšpektori Slovenskej inšpekcie životného prostredia, Inšpektorátu životného prostredia Košice, odboru inšpekcie ochrany ovzdušia, v dňoch 12. novembra 2008 - 28. novembra 2008 vykonali v prevádzke žalobcu (JURKI - HAYTON, s.r.o. čerpacia stanica PHM Sabinov) kontrolu zameranú na zistenie súladu s vyhláškou č. 704/2002 Z. z. O výsledkoch kontroly bol spísaný Protokol č. 138/2008 zo dňa 23. decembra 2008. V Protokole sa konštatuje, že čerpacia stanica PHM Sabinov je umiestnená mimo územia s bytovou zástavbou v priemyslovom areáli (strana 2, bod II. ods. 2 Protokolu). V závere Protokolu (bod IV., strana 3) prvostupňový správny orgán konštatoval, že pri kontrole bolo zistené porušenie povinností žalobcu podľa § 19 ods. 1 písm. m/ zákona č. 478/2002 Z. z. tým, že žalobca prevádzkoval čerpaciu stanicu bez nainštalovania recirkulácie pár benzínu vystupujúcich z nádrže motorového vozidla a ich privedenia do skladovej nádrže pri plnení motorovými benzínmi. Na základe uvedených skutočností prvostupňový správny orgán ďalej konštatoval, že bude postupovať podľa § 31 ods. 3 a ods. 4 zákona č. 478/2002 Z. z. Uvedený Protokol bol so splnomocneným zástupcom žalobcu T. W. prerokovaný dňa 23. decembra 2008 (zápisnica o prerokovaní Protokolu o kontrole č. 138/2008).

Správny orgán vydal 5. júna 2009 rozhodnutie č. 2395401009/5407-18365/Rich, ktorým žalobcovi uložil pokutu 3000 € za porušenie § 19 ods. 1 písm. m/ zákona č. 478/2002 Z. z. tým, že na prevádzke čerpacej stanice pohonných hmôt v Sabinove v termíne do 1. januára 2008 nevykonával opatrenia na odsávanie a recirkuláciu pár benzínu unikajúcich zo skladových nádrží a z nádrží motorových vozidiel pri ich plnení v súlade s technickými požiadavkami a všeobecnými podmienkami prevádzkovania podľa vyhlášky č. 704/2002 Z. z., čím nedodrжал všeobecné podmienky prevádzkovania.

Žalovaný rozhodnutím č. 2395000509/7364-23667/Heg zo dňa 16. júla 2009 zrušil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. 2395401009/5407-18365/Rich zo dňa 5. júna 2009 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Následne po doplnení dokazovania prvostupňový správny orgán rozhodnutím č. 2395401809/5407-32078/Rich zo dňa 7. októbra 2009 uložil za správny delikt, ktorého skutková podstata je totožná so skutkovou podstatou uvedenou v rozhodnutí č. 2395401009/5407-18365/Rich zo dňa 5. júna 2009, pokutu vo výške 3000 €.

Žalovaný napadnutým rozhodnutím č. 2395000909/10092-41731/Šte zo dňa 12. januára 2010 rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa č. 2395401809/5407-32078/Rich zo dňa 7. októbra 2009 potvrdil a odvolanie žalobcu zamietol.

V zmysle ustanovenia § 37 ods. 4 zákona č. 478/2002 Z. z. na výkon hlavného štátneho dozoru podľa § 36 ods. 2 zákona č. 478/2002 Z. z. a štátneho dozoru podľa § 35 zákona č. 478/2002 Z. z. sa primerane

vzťahujú predpisy o kontrole v štátnej správe, t.j. ustanovenia § 8 až § 13 zákona č. 10/1996 Z. z. o kontrole v štátnej správe v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 10/1996 Z. z.“).

Ak nie je v zákone č. 478/2002 Z. z. ustanovené inak, na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, t.j. zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“). Na konania podľa § 29 písm. d/, i/, m/, n/ a p/, § 30 písm. c/ a d/, § 31 ods. 6, § 32 ods. 1 písm. b/, c/, e/, f/ a j/, § 33 ods. 1 písm. a/, ak ide o konanie o umiestnení veľkých a stredných zdrojov znečisťovania, § 33 ods. 3 písm. r/ a t/ a § 34 ods. 1 písm. d/ sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, o čo však v predmetnej právnej veci nejde.

V predmetnej právnej veci je medzi účastníkmi konania spornou otázkou začatia plynutia subjektívnej jednoročnej lehoty na uloženie sankcie za správny delikt, ktorá vyplýva z ustanovenia § 38 ods. 13 zákona č. 478/2002 Z. z. („obvodný úrad životného prostredia, inšpekcia a obec uloží pokutu do jedného roka odo dňa, keď zistila porušenie povinností, najneskôr do troch rokov odo dňa, keď k porušeniu povinností došlo. Pri určení pokuty prihliada obvodný úrad životného prostredia, inšpekcia a obec na závažnosť porušenia povinností“).

Primárne je potrebné uviesť, že charakter lehôt uvedených v § 38 ods. 13 zákona č. 478/2002 Z. z., teda jednoročnej subjektívnej a trojročnej objektívnej lehoty na uloženie sankcie za správny delikt, je prekluzívny (nejde o premlčaciu lehotu, ako nesprávne uvádza žalobca). Ich márnym uplynutím zaniká správnomu orgánu právo na vyrubenie sankcie za správny delikt, aj keď z vykonaného dokazovania v správnom konaní bolo preukázané, že k porušeniu zákonnej povinnosti došlo. Márnym uplynutím uvedených prekluzívnych lehôt zaniká deliktuálna zodpovednosť subjektu za spáchaný správny delikt. Je preto na správnom orgáne, aby v správnom konaní riadne zistil skutkový stav, vykonal dokazovanie, skutkový stav posúdil po právnej stránke podľa príslušného hmotnoprávneho predpisu a rozhodol v zákonnej lehote. Na uplynutie týchto prekluzívnych lehôt je povinný správny orgán ako aj súd prihliadať z úradnej povinnosti (ex offi), aj keď ich uplynutie nie je namietané. Jednoročná subjektívna prekluzívna lehota plynie od dozvedenia sa žalovaného o porušení povinnosti. Ak už táto uplynula, aplikácia trojročnej objektívnej prekluzívnej lehoty (počítanej odo dňa, keď k porušeniu povinnosti došlo) je už vylúčená. Platí to aj opačne s tým, že subjektívna jednoročná lehota môže uplynúť len v rámci objektívnej trojročnej lehoty.

Jednoročná subjektívna prekluzívna lehota teda v zmysle § 38 ods. 13 zákona č. 478/2002 Z. z. plynie od dozvedenia sa žalovaného, resp. správneho orgánu prvého stupňa o porušení povinnosti zo strany konkrétneho subjektu. Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky okamih dozvedenia sa o porušení povinnosti, na rozdiel od krajského súdu, sa odvíja od ukončenia kontroly v zmysle § 35 zákona č. 478/2002 Z. z. Až na základe výsledkov vykonanej a ukončenej kontroly môže správny orgán ustáliť stav porušenia alebo neporušenia povinnosti zo strany konkrétneho subjektu a prijať primerané opatrenia alebo uložiť pokutu. Kontrola vykonávaná podľa zákona č. 478/2002 Z. z. sa v zmysle ustanovení § 37 ods. 4 citovaného zákona v spojení s § 13 ods. 8 zákona č. 10/1996 Z. z. považuje za ukončenú prerokovaním protokolu. Zákon č. 10/1996 Z. z. v ustanovení § 13 ods. 8 v druhej a tretej vete upravuje spôsoby prerokovania protokolu a teda skončenia kontroly - prerokovanie protokolu, absencia zástupcu subjektu na prerokovaní protokolu, hoci naň bol riadne a včas predvolaný, odmietnutie podpísania zápisnice o prerokovaní protokolu.

V predmetnej právnej veci bol Protokol č. 138/2008 so splnomocneným zástupcom žalobcu prerokovaný dňa 23. decembra 2008. Preto až dňa 23. decembra 2008 bola kontrola u žalobcu skončená a od tohto dňa sa začína počítať jednoročná subjektívna prekluzívna lehota na uloženie pokuty za správny delikt. Začiatok počítania lehoty od 3. februára 2009, (kedy sa uskutočnilo ústne pojednávanie na Mestskom úrade Sabinov) je právne irelevantný, pretože už v Protokole o kontrole č. 138/2008 z 23. decembra 2008 sa konštatuje, že čerpacia stanica PHM Sabinov je umiestnená v priemyselnom areáli mimo zastaveného územia mesta, a totožné zistenie na ústnom pojednávaní na Mestskom úrade Sabinov dňa 3. februára 2009 je už nadbytočné a vo veci nepredstavuje iný záver ako ten, ktorý je uvedený v závere Protokolu č. 138/2008 z 23. decembra 2008. Najvyšší súd Slovenskej

republiky opätovne zdôrazňuje, že už v závere Protokolu o kontrole č. 138/2008 Z. z. je konštatované porušenie povinnosti podľa § 19 ods. 1 písm. m/ zákona č. 478/2008 Z. z. zo strany žalobcu, teda už 23. decembra 2008 správny orgán vedel o porušení zákonných povinností zo strany žalobcu. Na druhej strane Najvyšší súd Slovenskej republiky neakceptoval žalobcom predložený doklad o tom, že čerpacia stanica sa nachádza v extraviláne obce, pretože ide len o fotokópiu bez označenia Mestského úradu Sabinov, bez hlavičky; ide o predtlač dokladu vypracovaného zrejme žalobcom, v ktorom sa uvádza, že je vystavený na základe žiadosti žalobcu, v texte dokladu je uvedené "„Mestský /obecný/ úrad Sabinov predkladá vyjadrenie, že čerpacia stanica JURKI v Sabinove je umiestnená mimo územia s bytovou zástavbou a priemyselných areálov. Mesto /obec/ dátum; podpis a pečiatka Mestského /obecného/ úradu." Hrubo zvýraznené slová sú v žalobcom predloženom doklade vyplnené rukou. Na doklade sa nachádza odtlačok pečiatky Mestského úradu Sabinov a nečitateľný podpis. Na predmetnom doklade sa v origináli nachádza len odtlačok pečiatky žalobcu a podpis jeho konateľa. Na základe uvedených skutočností žalobcom predložený doklad nespĺňa náležitosti dokladu vydaného orgánom územnej samosprávy, a preto ho nemožno považovať za dôkaz.

Vychádzajúc z ustanovenia § 27 ods. 2 druhá veta Správneho poriadku posledným dňom jednoročnej subjektívnej prekluzívnej lehoty bol 23. december 2009 (streda). Správny poriadok, ktorý sa na konanie vzťahuje a podľa ktorého žalovaný postupoval, nepozná zastavenie plynutia prekluzívnej lehoty (či už jej nezačatím, spočítaním, neskončením, prerušením jej plynutia), napríklad v prípade podania opravného prostriedku (pozri aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4SŽ/21/2001 zo dňa 25. septembra 2001 - R 11/2004). Na zachovanie lehôt uvedených v § 38 ods. 13 zákona č. 478/2002 Z. z. nestačí len v rámci nich vydať prvostupňové rozhodnutie, ale je nevyhnutné, aby toto rozhodnutie najneskôr v posledný deň uvedených lehôt nadobudlo aj právoplatnosť. Za uloženie sankcie za správny delikt možno považovať len také rozhodnutie, ktoré je už v zásade konečné a ktorým bola právoplatne uložená povinnosť plniť. Až právoplatnosťou takéhoto rozhodnutia bola priamo dotknutá právna sféra povinného subjektu (pozri už citovaný R 11/2004).

Preto ak žalovaný vydal druhostupňové rozhodnutie až 12. januára 2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť 15. januára 2010, rozhodol po uplynutí jednoročnej subjektívnej prekluzívnej lehoty, čo predstavuje porušenie § 38 ods. 13 zákona č. 478/2002 Z. z. Ako bolo uvedené vyššie, žalovaný mal na márne uplynutie jednoročnej subjektívnej prekluzívnej lehoty prihliadať z úradnej povinnosti, čo však neurobil. Následne krajský súd nesprávne vyhodnotil začiatok plynutia lehoty na uloženie sankcie za správny delikt ako aj povinnosť právoplatne rozhodnúť v prekluzívnych lehotách uvedených v § 38 ods. 13 zákona č. 478/2002 Z. z.

Uvedené skutočnosti a citované právne predpisy viedli Najvyšší súd Slovenskej republiky ku konštatovaniu, že rozhodnutie žalovaného nie je v súlade s § 38 ods. 13 zákona č. 478/2002 Z. z., § 13 ods. 8 zákona č. 10/1996 Z. z., bolo vydané po márnom uplynutí jednoročnej subjektívnej prekluzívnej lehoty, ktorej následkom je zánik deliktuálnej zodpovednosti žalobcu za správny delikt.

Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky postupoval podľa § 250ja ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S/130/2010-66 zo dňa 27. apríla 2012 zmenil a rozhodnutie žalovaného č. 2395000909/10092-41731/Šte zo dňa 12. januára 2010 zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Krajský súd v Bratislave a v ďalšom konaní aj žalovaný sú viazaní právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vysloveným v tomto rozsudku (§ 250ja ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku).

O náhrade trov konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa § 224 ods. 2 v spojení s § 151 ods. 1, § 246c ods. 1 prvá veta, § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania vo výške 531,04 €. Pri určení výšky náhrady trov konania Najvyšší súd Slovenskej republiky postupoval podľa § 11 ods. 4, § 15 písm. a/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.") v znení účinnom do 30. júna 2013 (§ 20c vyhlášky č. 655/2004 Z. z.). Celková náhrada trov konania vo výške 531,04 € pozostáva z nasledovných úkonov právnej služby a zaplateného

súdneho poplatku:

- príprava a prevzatie veci v roku 2010 - 120,23 € (§ 14 ods. 1 písm. a/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z.),
- podanie žaloby na súd 5. marca 2010 - 120,23 € (§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v znení účinnom do 31. mája 2010),
- účasť na pojednávaní pred krajským súdom 27. apríla 2012 - 127,16 € (§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v znení účinnom od 1. júna 2010),
- režijný paušál v roku 2010: 2 x 7,21 € = 14,42 €; režijný paušál v roku 2012: 1 x 7,63 € (§ 15 písm. a/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z.),
- daň z pridanej hodnoty do 31. decembra 2010 - 19 % zo sumy 254,88 € = 48,42 €,
- daň z pridanej hodnoty od 1. januára 2011 - 20 % zo sumy 134,79 € = 26,85 €,
- zaplatený súdny poplatok za žalobu 66 €.

Najvyšší súd Slovenskej republiky žalobcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, pretože si ich v odvolaní neuplatnil a súd o náhrade trov konania rozhoduje len na návrh (§ 151 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.